

Dit gebeurde in 1922.

P. 20-21 uit 'De Waterslager-Kanarie doorheen de jaren' door wijlen Gaston Lelièvre geschreven begin jaren '70 van de 20ste eeuw en uitgegeven in opdracht van de raad van bestuur KNBB, maart 2000.

G. Lelièvre was naast keurmeester voor waterslagers ook een befaamd keurmeester voor kleur- en postuurkanaries, keurmeester OMJ-KNBB, secretaris keurmeesterscomité BOU en adjunct secretaris COM.

Samen met wijlen Lucien Van Roelen schreef G. Lelièvre in 1967

'Manuel du Canari de Chant Waterslager ou Malinois'

L. Van Roelen was COM vice-voorzitter, BOU voorzitter en keurmeester OMJ-NFBVV.

In verband met de hernieuwde naoorlogse bloei besloten de verenigingen van de provincie Oost-Vlaanderen en ook enkele van de provincie Antwerpen over te gaan tot een 2e groepering of 2e federatie, namelijk deze die we tegenwoordig de Nationale Bond van België van Waterslagers noemen, de N.B.B.

Deze splitsing, in de schoot van de Belgische Waterslagersbeweging was eerder het gevolg van

- 1 - Een opportuniteit van regionale aard.
- 2 - De moeilijke bestuurbaarheid van een enkele groepering of federatie over gans de uitgestrektheid van de streek waar aan waterslagerskweek gedaan werd.
- 3 - Het zoeken naar voldoeninggeving van de beide strekkingen die bestonden in de opleiding van de jonge zangers en het houden van wedstrijden.

Wij hebben inderdaad hiervoor gezien dat bij het besturen van al de verspreide plaatselijke verenigingen de zaak, in haar geheel, enigszins uit de hand liep. Het innen van bijdragen, de aanvragen voor ringen, de vergaderingen op federaal vlak, de toepassing van de federale reglementen, enz. liepen werkelijk niet zo vlot van stapel als de planning hiervoor opgesteld.

Bij het houden van wedstrijden werden de deelnemende vogels, in open kooien, in één enkele zaal opgesteld. Voor deze wijze van werken waren

voor en tegenstanders. Men gaf er zich rekenschap van dat hier iets niet helemaal rondliep.

Bij het zoeken naar een oplossing deden zich twee strekkingen voor, deze die voorstander waren voor het gebruik van afgedekte kooien of ook gesloten kooien genoemd en de voorstanders voor het gebruik van open kooien.

De aanhangers van de gesloten kooien waren van oordeel dat de vogels wel in één zaal verenigd zouden worden, maar dat de kooien van een gesloten model moesten zijn. Tijdens de keuring zouden de vogels dan zoveel mogelijk, gedurende gans de dag, zelfs verschillende malen, door verschillende keurmeesters, worden beluisterd en gequoteerd.

Deze werkwijze zou de meeste aanhangers hebben gevonden op de rechteroever van de schelde. Deze aanhangers zijn nog, heden ten dage, terug te vinden bij de thans Koninklijke Belgische Federatie.

Een tweede groep van waterslagerskwekers was van mening dat niet moest worden afgeweken van de open kooien die van het model waren in gebruik bij de kwekers van Harzerkanaries. De kooien konden eventueel iets wat groter worden opgevat wegens de grotere gestalte van de waterslagers.

De vogels zouden, onmiddellijk vóór de wedstrijd, in het donker worden gelogeerd en bij de keuring zouden ze, in groepen van vier, op de keurtafel gebracht worden. Hier zouden ze dan, gedurende 30 minuten aan de beoordeling van de keurmeester(s) onderworpen worden.

Gestimuleerd door het licht zou de zangdrift van de zangkanaries opgewekt worden en in de gelegenheid gesteld om hun zangrepertorium af te werken. De opdracht van de keurmeesters zou hierdoor vergemakkelijkt worden en aanleiding geven tot ernstige quoteringen.

Deze laatste opvatting van zaken zou de meeste aanhang bij de leden en verenigingen van de linkeroever van de schelde en ook in het buitenland, voor zover de waterslager toen al doorgedrongen was in het buitenland.

De plaatselijke verenigingen die naar deze werkwijze overhielden verenigden zich onder de benaming «NATIONALE BOND».

Over de juiste naam van deze groepering of federatie bestond er, bij de oprichting, enige betwisting. De heer B. PELEMAN, zegt in het voorwoord dat zijn handleiding tot 'Het keuren van den Zang der Belgische Waterslagers' er kwam op verzoek van het Bestuur van de Nationale Bond der Verenigingen van Waterslagerkwekers van Vlaams België. Zijn Keurscala, aan het einde van zijn handleiding, is dan weer betiteld met 'Nationalen Bond van Kanariëkwekers Belgische Waterslager. Dit waren

echter zeer lange benamingen en werden derhalve verkort tot «NATIONALE BOND».

Feit is dat, tussen de stichting in 1922 en de heropricting in 1926, verschillende nieuwe aansluitingen en ook afscheuringen plaatsgrepen. Gedurende deze periode van aanpassing werd dan gesproken van «NIEUWE NATIONALE BOND» de N.N.B.

Uiteindelijk in 1926 werd de definitieve benaming gekozen van «NATIONALE BOND VAN BELGIE VOOR WATERSLAGERS» afgekort als N.B.B.

De standregels van de N.B.B. opgesteld in 1926, vermelden immers onder art. 1. «De Nationale Bond van België voor Waterslagers is op 26-4-1926 heringericht, door de volgende maatschappijen:

De Verenigde Vrienden	Antwerpen
De Trouwe Huisvogel	Antwerpen
De Strijdvogels	Merksem
De Zuider Zangvogels	Antwerpen
De Mechelse Zangkanarie	Mechelen
De Nachtegaalzangers	Gent
De Belgische Waterslagers	St. Niklaas
De Verenigde Strijders	Borgerhout.

Deze lijst van Maatschappijen, die in 1926, deel uitmaakten van de N.B.B. bleek niet definitief te zijn. De meeste van deze verenigingen verdwenen in de loop van de volgende jaren of sloten terug aan bij de B.F. of tot het stelsel van de gesloten kooien.

Er waren zelfs verenigingen (zoals St. Niklaas en Mechelen) die alhoewel aangesloten bij de N.B.B. en de keuring in open kooien voorstonden, toch nog hun vroeger materiaal (kooien van gesloten model) bleven gebruiken in open keuringen.

Hoe dan ook, de periode die volgde op de splitsing van de waterslagersbeweging in 1922, bleek niets anders te zijn dan een periode van:

- verwarring en onzekerheid;
- testen en zoeken;
- wikken en wegen.

De N.B.B. verkoos als eerste voorzitter Dr. KEYENBERG.